

360 kníh v jednej knihe

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Stanislav Hoferek

O knihe

Po vydaní knihy číslo 360 v Greenie knižnici prichádza čas na malé, ale rozhodne zaujímavé zhrnutie. Vedeli by ste napísať príbeh, kde spomeniete množstvo kníh, pričom niektoré sú vo fínštine či bengálčine?

Príbeh odsúdenca je zamotaný do zločinu, odpustenia, literatúry, skutočne dobrých ľudí i do dobrého matrošu. Najdôležitejší motív je však skutočná láska k priateľke Laure a dcére Aničke. Práve pre problémy Aničky sa začína príbeh, ktorý dokáže trojicu nielen spájať, ale i rozdeľovať.

Spomenuté knihy napísalo cez 40 autorov Greenie knižnice. Najväčší počet majú Stanislav Hoferek, Mária Nováková, Pavel Sekerák, Peter Štec a ďalší, ale dôležité je dielo každého jednotlivca i každé spoločné dielo.

1. kapitola: Rodina

Myslím na svoju rodinu. Pri pomyslení na všetkých mojich blízkych zaspávam i budím sa do nového dňa. Viem, že si žijú svoje životy a že bojujú so svojimi problémami. Tak rád by som bol pri nich. Ale nie som. Za to si môžem z veľkej miery ja sám.

Som na sedmičke. Cítim sa ako blbec a zbabelec. Ako neschopný otec, priateľ a všetko, čo si viem predstaviť. Som ako hlúpa bábika vo svete veľkých, zodpovedných ľudí. Blbec, ktorý medzi všetkými velikánmi len tak stojí, zavadzia a nevie ani abecedu.

Napriek tomu som človekom. Obyčajný človek, ktorý miluje svoju priateľku a svoju dcéru. Na obidve mám len krásne spomienky a netúžim po ničom inom, ako len tak si žiť spolu s nimi. Fúkať doráňané kolená mojej dcéry a názory idiotov z práce mojej priateľky. Už poznám naspamäť tie príbehy a názory ľudí, ktorých nepoznám. A o to viac mi chýbajú názory tých, ktorých milujem. Láska medzi nami nepozná mreže, zákazy či večierky.

V hlave mám 35 obrazov mojej duše. Spoločné fotografie na lacnom telefóne, dovolenka v pekle bez klimatizácie a krásna, farebná poézia mojej ženy. Osud to zariadil tak, že sa pritrafila smola, ďalšia smola a moja hlava tvrdá ako skala sa postarala o zvyšok.

Anička a jej mamička na mňa počkajú. Je to moja túžba, moje pranie, ale neviem, či to bude aj skutočná realita. Tak, ako môže firma vyhodiť prebytočných zamestnancov, môže aj rodina prísť o člena. Nech je v tom čokoľvek. Môže za tým byť alkohol, drogy, hazard, ženy či muži ľahkých mravov alebo čokoľvek iné. Niekedy len spomínaný osud. Anička je môj anjel a vždy bude, aj keď na mňa zabudne. Laura je moje všetko a rád by som sa k nej aj dobojoval cez všetky tie stráže. Neviem, ako poraziť silnejšiu armádu, ale viem, že by ma znovu chytili a ja by som ju už asi nikdy neuvidel. Som na sedmičke, cela číslo 7. A som na druhej sedmičke. 84 mesiacov. Nádej zomiera posledná a ja chcem, aby mala Anička čo najlepšie detstvo. Aby sa jej nikto nesmiel, že má kriminálnika v rodine.

2. kapitola: Zločin

Niekedy sa hovorí, že väčšina ľudí za mrežami je nevinná. Nieкто má prísnejší trest ako si zaslúži, zatiaľ čo iní sa premávajú v luxusných autách po slobode, pod vplyvom alkoholu pozabíjajú pár mladých, talentovaných ľudí, a nič sa nestane. Vôbec nič. Je to nespravodlivosť. Mohli by aspoň niečo zavolať. Niečo ako bež, významná ľudská bytosť, nechcem ťa prejsť. Hladina alkoholu je však tak vysoká, že si to nieкто iný poriadne odskáče.

Čerešňa s vodkou, energetáky, premastené jedlo ako záplata na dušu a koniec. Zrazí milencov, ktorí chceli byť konečne spolu a ani ho to netrápi. Pár slov a hotovo. 10 slov a osudov, 15 slov a osudov, 21 slov a osudov. To je jedno. Hovorí sa, že zabiť jedného je nehoda, zabiť hromadu je štatistika. Potom sa ozve novinár, spomenie niečo typu slubovali ste nám... a už ho nikto neuvidí živého. A je jedno, či bol ten novinár samotár, alebo bude chýbať niekomu dôležitému. Najdôležitejšiemu.

Občas sa ukáže takýto holúbok a oveľa neskôr zmizne kdesi na Maledívy s plnými kapsami. Odletí 10.08. a nevráti sa nikdy. Všetko načo? Možno sa chce vyhnúť kriminálnikom ako som ja. Všetko priznávam. Anička potrebuje drahú operáciu. Koniec príbehu. Vlastne, jeden dôležitý detail som vynechal. Tá operácia je tak drahá, že čestne sa k takým peniazom nedá ľahko dostať. Termíny sú hrozné, ceny ešte horšie a to najhoršie je utrpenie mladého, nevinného človeka. Na krádež som sa dal päť minút... alebo skôr štyri minúty pred dvanástou. Nie som žiadny prezident Marsu, nemám žiadne špeciálne postrehy na tipovanie. Zohnal som si kuklu, pištoľ a verného kamoša, ktorý ma v tom nechal. A ja som až nedávno zistil, že som celý čas vedel len jeho falošné meno. Mám strach a mal som strach. Z toho, že bude Anička navždy stratená. Nechcel som nikomu ublížiť. Ani tej slečne, na ktorú som musel namieriť zbraň, aj keď som nechcel. Aj som jej povedal, celkom nehučne, že v zbrani nemám ani jeden náboj a potrebujem pomôcť dcére. Robila si svoju robotu, ale myslím, že ma aspoň trochu chápala. A ja som rád, že som jej neublížil. Chápala, že moja situácia je čiernobiela. Anička bude žiť alebo zomrie.

3. kapitola: Priznanie

Dôvod, prečo teraz píšem na písacom stroji svoje myšlienky a názory, je mimoriadne bláznivý, ale hlavne krásny. To dievča na plagáte, tá Julia. Neviem prečo nemá dĺžeň. Pre mňa je hlavné, že má dobré srdce. Juliin zoznam je plný ľudí, ktorí potrebujú pomoc, nevypočul ich svet a tí ľudia urobili nejaké hlúpe, no nesebecké rozhodnutie. Ľudia, ktorí nekradnú, aby si postavili chrámy, ale aby pomohli deťom, ľuďom so všetkými možnými chorobami či tým, ktorí prechádzajú cez mestá naprieč celými epochami s tým, že chcú len prežiť. Občas je v tom nejaký denník modernej matky či nespokojného suseda. Julia je krásne dievča a jej zrkadlo modernej dobe je úchvatné. Musí sa však uznať, že nemôže pomôcť každému. Koľko ľudí dostane druhú šancu, alebo prinajmenšom pomoc od celebrity, a koľko nie? Aký je to nepomer? Hotová fontána nešťastia. Šanca jedna k desiatistom, že ťa nieкто príde zachrániť. To je ako dostať tie najlepšie karty v mariáši. Stáva sa to, ale nikto si na to nemôže stavať či s tým počítať.

Julia má dve požiadavky, ktorých sa musím držať. Musím písať úprimne a určite by som mal písať aj o láske. Všetko láska ma tu dostala a ja som sa ku

všetkému už opakovane dal svoje priznanie. Tak to nie je žiadny problém. Nebudem tu písať hlúposti o politických stranách na Slovensku, alebo že padal čierny sneh. Ani o nejakom delíriu z toho, že by láska mohla vždy za všetko. Teraz mám vďaka Julii lukratívny job. Písať. O Laure, o Aničke, o svojej nešikovnosti i o tom, že cesta životom je ťažká.

Poznám niektoré jej príbehy. Spovede nešťastnej lásky, 329 básní o jedovatej láske a najrôznejšie srdcavýlevy. Dokonca si pamätám, keď chcela Julia skutočne pomôcť, urobila naozaj nadštandard, a niektorí ľudia si to nevážili. Vrátili sa do starých zvykov, omotali sa do svojho prekliateho alter ega a z farebnej poézie sa stala poézia bezfarebná, plná monzúnov a hurikánov hnusných slov.

4. kapitola: Strach

Na Lauru mám len krásne spomienky, a to som tu len chvíľu. Čo bude? Dostanú sa ku mne novinky z jej života? Bude mi písať? Bojím sa, že mi pošle jedny kraťasy a retiazka, ktorú som si doslova vydrel v autoumyvárke a dal jej k narodeninám, skončí v záložni. Moje najdepresívnejšie predstavy sa stretávajú s temnotou väzenskej cely. Chcem ísť von, za svetlom. Pozbierať vlčie maky tam kdesi za horizontom a vo vnútri, svojom i Laurinom, nájsť pokoj.

Vďaka Julii mám písací stroj. Žiadny počítač, žiadny internet. Aspoň nepotrebujem nič o internetovej bezpečnosti pre laikov. Mám rád jednoduché riešenia a písací stroj je úplná jednoduchosť. Jednoducho si píšem. Je to taká zvláštna, alternatívna história. Na rozdiel od počítačov sa nemôžem sťažovať, že ešte včera to fungovalo. Všetko ide, klepe to. Klepe to, keď do toho klepem ja. Internet by mi dával vedieť, čo sa deje vo svete. A hlavne, ako sa majú ľudia, na ktorých mi vždy záležalo najviac. Ak práve akútne potrebuje niekto pomôcť, tak sa to nielen nedozviem, ale ani nepomôžem. Som tu zbytočný. Mám strach, že budem zbytočný aj keď sa dostanem z väzenia na slobodu. Hlas citov k Laure a k Aničke nikto neutíši, ani hlad či nedostatok čohokoľvek. Pritom túžim len po tom, aby bolo všetko ako predtým. Chcem srdce z papiera od mojej dcéry a chcem jej dávať podporu otca, chcem jej urobiť krásne detstvo a chcem, aby sa nedostala do žiadnej hĺbočiny plnej smútku. Nedajbože aj s pokračovaním. Ak by som bol zavretý a ona by bola zatiaľ aj v druhej hĺbočine smútku, alebo v tretej, tak čo by som to bol za otca?

Bojím sa, že nebude zaspávať v mojom objatí. Moja Anička. A áno, bojím sa, že v úplne cudzom objatí bude zaspávať Laura. Plne ju chápem, nie som dokonalý muž. Ale ak jej niekto ublíži, tak sa pokojne vrátim do väzenia, len aby bola v poriadku. Už len to, aká by sme boli dvojica, by bolo hrozné. Ona nemilovaná, ja neviditeľný.

5. kapitola: Peter

Mám celú takmer len pre seba. Je pre dvoch, ale z nejakého dôvodu je spolu so mnou na krátku dobu niekto. Nevadí mi to. Ja mám ľudí rád. Dokonca odpúšťam tým, ktorí mi veľmi ublížili. Asi pri psychologickom posudku usúdili, že by som neublížil ani muče. No neviem.

Každopádne, Peter je zvláštny chlap. Je veľmi náročné ho popísať. Baví ho toľko vecí, ktoré sú pre mňa naozaj vzdialené. Má rád všetky tie neuveriteľné svety, ktoré sa vymykajú normálu. Bavia ho jazyky, mágia, najrôznejšie vedy a podozrivo často opakuje vety dozorcov. Robím si srandu, že je ako papagáj

Róza, aj s denníkom. Kým ja si zapisujem otvorené myšlienky na stroji, on si berie bez ohlásenia papiere a čmára na to svoje myšlienky. Neverím, že môže mať niekto v jednej hlave toľko údajov a múdrostí. Niekedy mám pocit, že je to deväťhlavý drak posypaný koriandrom, lebo moja hlava to naozaj neberie.

Peter spomína stále nejaké esencie. Dáva k tomu zvlášťne slová. Vitae, Mortem, Universum. Latina? Alebo čo to je? Robil som si srandu, že si zanedlho prídu dozorcovia pýtať číslo obeda, aké si prajeme. Luxusné menu ako v reštike. Spomeniem Tretí obed, on spomenie Trzeci obiad a moja túžba po haluškách s bryndzou sa znovu stretáva s krutou realitou. Zase kôprovka.

Napadlo mi, že si ho skúsím len tak zapisovať. Asi z hlavy prekladá nejakú vetu, ktorú kdesi videl. Do rôznych jazykov. El estilo de vida en una página estándar, Kniška o životosprávje na jednu normostranu, Lebensweise auf eine Normseite, Mode de vie sur une page standard, One standard page about healthy lifestyle, Porádek v žicí na jedziný normolajster, Una pagina standard sullo stile di vita sano, Vivmaniero sur unu normopaço, Yksi tavallinen sivu terveellisestä elämäntavasta, Zarządzanie stylem życia na jednej standardowej stronie, Здоровий спосіб харчування на одній стандартній сторінці, Режим питания на одной стандартной странице, Ръководство за здравословен живот на една стандартна страница, একটি স্বাস্থ্যকর জীবনযাপন সম্পর্কিত একটি মানক পৃষ্ঠা, Životosprava na tisíc ošemsto znaki.

6. Kapitola: Požehnanie alebo prekliatie?

Peter ma budí a dáva mi tú najblbšiu, alebo priamo naopak najinteligentnejšiu otázku. Fakt neviem. Vraj mám povedať, či požehnanie alebo prekliatie. Akože čo? Som zavretý, nepodarilo sa čo som si prial, tak to požehnanie nebude. Jasně prekliatie. Alebo nie? Mám krásnu a zdravú priateľku a dcéru. Som požehnaný? Peter tvrdí, že som to nepochopil a nie je to myslené na mňa. Ale pýta sa to mňa. Nevyznám sa v ňom.

Najskôr mi začne hovoriť o akýchsi knihách, ktoré som pochopiteľne nečítal. Požehnanie, Požehnanie s mesačnou dýkou, Požehnanie s červenou mágyňou, Posledný Marasken a do toho Měsíční dýka. Vraj to má v češtine. Však mne je fuk, v akom je to jazyku. Slovensky je to Mesačná dýka, v češtine skoro rovnako, tak čo je na tom? Ale aj tak nechápem, čo mám rozhodovať. Hovorí mi príbeh o tom, že niekto zlý urobil niečo zlé a to je dobré. A zlé. Ach, jaj. Za mňa nie je žiadne požehnanie či prekliatie od nejakého Boha alebo inej bytosti, jednoducho, žijeme. Ale nie, on musí do toho stále niečo dodávať. Tak mu na to aj jasne odpovedám, že asi je požehnanie, aj keď nie je úplným požehnaním, lepšie ako úplné prekliatie.

Samozrejme, začína hovoriť o prekliatí. Pýtam sa, či myslí ľudské prekliatie, alebo u nejakých bytostí, a on spomína najrôznejšie víly, temných elfov a neviem čo všetko. Dokonca dráčikov. Jednohlavých. Asi na tieto debaty nie som správna partia. A ani prekliata desatina môjho mozgu na toto nie je stavaná. Vraj sú najskôr slová prvých bohov. Tak nech sú. Mne je to fuk. Potom sa niečo stane Sianovi, osud sa s ním škaredo zahral. Pýtam sa, či myslí aviváž, ale vraj nie. Do toho nejaké spálené mosty, sny o domove a slepé dôvery. Všade nejaké prekliatie. Tak toto veľmi nechcem. Predstava, sú nejaké poviedky z iných svetov, kde je samé utrpenie, ma neláka. Toho je celkom dosť aj v tom našom svete. A keby to bolo aj 180 kníh v jednej knihe a v každej by bolo veľa utrpenia, tak by som to určite nedával ako nejaké

povinné čítanie. Sto slov a dost!

To už radšej tú životosprávu na jednu normostranu. Slovenskú či českú verziu. Tam bude prekliatí hádam menej.

7. Kapitola: Zasnený Rudolf Sníček

Mohlo mi dopnúť, prečo sa ma Peter pýtal na to požehnanie a prekliatie. Asi nad tým dlho uvažoval a vedel, že pôjde preč. Na inú celu, do inej väznice alebo na slobodu. Vôbec neviem. Donebavolajúce peklo pre neho možno práve skončilo a vôbec mi o tom nepovedal. Len si pozbieral svoje veci, nejaké tie hobliny a odišiel.

Na jeho miesto prichádza Rudolf. Rudolf Sníček. Zasnený chlap, ktorý hovorí, že realitu tvoria tvoje sny. Všetky tie rozprávky na čítanie či pohádky ke čtení sú pre neho mimoriadne dôležité. Môžem si robiť srandu, že nepozná pojem samota. Stále sú s ním tie jeho predstavy. Vytvorí si svoj svet, kde dievča z padajúcej hviezdy spolu s armádou bláznov urobia bordel v sáčku v zabudnutej ríši. Hotová Enigma. Mám pocit, že sa rozprávam s mimozemšťanom. Ešte sa ma pýta, ako vyzbrojiť svoje postavy do boja v nejakom sne.

Niektoré jeho sny sú tak bizarné, že sa naozaj nechytám. Kybernetická líška píše listy do neba. Alebo toto: Jašteri a mágovia zvädzajú fantasy súboj v mestách Byzancie. V češtine. Alebo... Orkovia a trpaslíci tvrdia, že v mestách nie je dobrý nápad veriť básnikom, pretože vidia chyby v testamentoch.

Márne sa ho pýtam, či príde deň, kde nik nebude riešiť nejaké metamorfózy života a bude jednoducho žiť so svojou rodinou. Rudolf Sníček stále spomína svoje sny. Skúsím pristúpiť na jeho hru a začnem hovoriť o svojom. O autách. Mám rád rýchle autá, ktoré si nemôžem dovoliť. Poriadny dvanásťvalec, šesťsto koní a krúťivý moment, z ktorého sa dobre zakrúti hlava. A niečo moderné. Alebo post-moderné. Mašinu z roku 2052, ktorá sa hodí do sci-fi poviedok a trhá asfalt i tam, kde už takmer žiadny nie je. Veľké či malé ľudstvo by také mašiny milovalo a novodobí bohovia z Alta by medzi tmou a svetlom zažívalo jazdy pustinou. Hovorí sa, že stromy nesú nebo a kde žiadne stromy nie sú a je len pustina, tam bude akurát tak trolejbus v strede púšte. Žiadna vianočná štafeta, len spálený diesel a kto ho má dost, ten si žije ako kráľ. To je moja predstava. Silný motor, atmosféra z Mad Maxa a mne horia noviny a je mi dobre. Chváli ma za dobrý matroš a vraj mu mám trochu nechať. Nech zabudne.

8. Kapitola: Julia sa vracia

Vôbec som netušil, že ma príde Julia navštíviť. Som potešený, samozrejme. Viem, že je profesionálka, robí si svoju prácu, ale zároveň nechce, aby som bol úplne disconnected od okolitého sveta. Doniesla mi nové papiere, vankúš pod zadok, aby sa mi lepšie písalo a písmená od Aničky a Laury. Bolo tam kadečo. Básne ako zo sladkárne, alebo celá sladkáreň Báseň. Aj jedna malá knižka, ktorú Anička ľúbi. Medveďomosti. To je zlaté. Čakal som, že tam bude slávny Medveď z Ivánky, ale nebol tam. Asi tam ani nechcel byť. Ani ja tu nechcem byť. Je to len márnenie času, celá táto väzba. Anička je môj anjel, je to polovica mojej polovičky. Výškou. Ale smejú sa rovnako.

Vďaka Julii mám v tomto pretechnizovanom svete písací stôl a moja prvá misia je jednoduchá. Písať. Dať vedieť svetu viac o mojom živote. Julia mi tiež povedala, že zároveň prebieha zbierka na operáciu pre Aničku. Nie je to

hotové, ale skúsi sa ešte prihovoriť v televízii a hlavne sa čaká na to, čo napíšem a aký to bude mať komerčný úspech. Nie je to zbierka bobkov, ale stále to nie je dost. A ja píšem zbierku svojich neduhov, aby som zachránil život.

Vraj sa zastaví v nedelu nadránom, ale možno pošle niekoho namiesto seba, ak to bude nutné. Rada by mi niečo odprisahala, ale vie, že nemôže niektoré veci splniť. Ale mám písať. Mám sedieť, ticho uvažovať a spisovať svoje tiene minulosti v jednotnej šablóne.

Najväčšiu radosť mi však urobil list od Laury. Vraj nie som žiadny muž hodený cez palubu, ale láska jej života. Tvrdí, že jej život je boj, a že je mi vďačná. Za lásku, za vytvorenie Aničky, tak dobrej postavy. A ako aj ona môže robiť to, čo robím ja. Aby si mohla povedať, že aj ona sa dala na písanie. Potom to raz vydá, pod názvom Ako som písala príbeh. Taktiež sa zdôverila, že má plán, ako môžeme stráviť Vianoce spolu. Bude to náš malý, zimný zázrak, ktorý napraví zlomené srdcia v nás. Miluje ma viac ako si myslím.

Julii ďakujem. Verím jej, že sa vráti.

9. Kapitola: Najmenšia knižnica

Zatiaľ, čo ma Rudolf otravuje so svojimi predstavami, využívam svoje právo navštíviť knižnicu. Nie som zvyknutý tak veľa písať, ani čítať. Ale musím nejako zabiť čas. Musím prinútiť svoju hlavu, aby myslela aj na niečo iné, ako na moje dve krásne stvorenia.

Pred knižnicou je akási búdka. Knižná búdka vo väznici? Alebo sem jednoducho nosia knihy, ktoré sú už prečítané a majú sa vrátiť? Alebo ich nikto nechce? Tak tu asi nebude nejaký bestseller. No nič, pozriem sa, čo tu majú. Hmmm, Bestzeler. Kniha o zeleri. Vraj super nielen pre pánov. Pane Bože. Ďalej je tu Pór v kuchyni. Tu sa asi nikomu nehodí knižočka o tom, že sa dá nejaká zelenina variť. Tu väzni veľmi nevaria, maximálne tak tí, ktorí dobrovoľne pomáhajú v kuchyni. Ďalej je tu Zelenina z pohľadu mäsožravca. S obrázkom tyranousaura a brokolice. Kto toto vymyslel? Nikto sa toho nechytá, je na tom prach. Medzi receptami sa ešte nachádza kniha Jelen bez domova. Takže sa nejaký jeleň stratí, opustí svoj les, a potom ho ide niekto naporciovať? To je nechutné. Ešte je tu Lekvárový džem a Kvety beznádeje. Hneď mi napadla pesnička Já žeru kvítí a lesní bobule od Horkýže Slíže.

Skutočne malá knižnica je potom veľmi zaujímavo riešená. Úplne vpredu sú malé knihy. Doslovne. Malá kniha filozofie, homeopatie, hospodárenia, náboženstva, politiky, programovania, sexuálnej výchovy, slnečnej sústavy, tvorivosti, tvořivosti pre našich českých priateľov, kreatyvnosti pre našich poľských priateľov a zdravia. Pekne podľa abecedy, aj keď si myslím, že to poradie nie je práve najšťastnejšie.

Nechýba tu technická časť knižnice. Linux ako niečo navyše, Linuxové distribúcie... vraj sa to dá rozchodiť na všetkom. Som zvedavý, ako to niekto rozchodí na písacom stroji. Ale ja viem o tom málo. Možno existuje aj gramofón na tektonické platne alebo iná blbosť. To by si niekto musel dať limonády z čerstvých bylín a niečoho silnejšieho, aby ho to napadlo. Je tu aj pár počítačových hier. Starcraft, Darkelf, Civilizácia V, Heroes 3, Warcraft III, Wesnoth. Tu je to každému k ničomu.

10. Kapitola: Psychologický rožtek knižnice

Nečakal som, že aj táto malá knižnica má svoj psychologický kútik. Čítam názvy a jemne nad tým uvažujem. Podľa jednej knihy je existencia len ilúzia, podľa inej je všetko len každodenní neklid, klamstvo na pridel či Mordor na smotane. Kto toto vymýšľa? Aký je toho všetkého účel? Alebo je to preto, že väznica by mala človeka zlomiť? To je správne slovo. Nie prevychovať, ale zlomiť, roztrieštiť, vykriviť či vyvolať iný koncentrovaný brainfuck.

Som tu za nepodarenú krádež a môžem si prečítať, ako myslí diktátor, ktorý chce akurát poraziť silnejšiu armádu. Nie som na tej úrovni, ani nikdy nebudem. Všetky tie hry s hradmi a ľudskými životmi sú mi ukradnuté. Ale toto je sila. Len páska cez ústa pozná moje prosím. Dlhý názov. To je nejaká smart páska? Lepiaca páska s myslou a pamäťou? Myslím, že tu prichádzam o rozum.

Alebo toto. Vodná planéta. Keby som to písal ja, tak tam dám 7 ľudí na robinzonádu. Ale nie. Tu je v nejakom vyššom záujme hadí meč. Všetci sú rovní alebo ešte rovnejší. No trochu iný svet. Keby to malo aspoň nejaký rozumný názov. Solaria, Silveria... alebo niečo podobné. Keď počujem vodu, napadne mi ako prvé Odysea. To by sa tu hodilo, do väznice. Lode, loďky a lodičky nasmerované domov, ale ten je stále ďalej a ďalej. Aj ja by som ťažko hľadal pokoj v duši.

Psychológia často nejako súvisí s láskou. Tak to je aj tu. Graveyard love, láska na cintoríne. Láske je to jedno, aj tak je slepá. Láska, nepozeraj sa. To sú myšlienky. Prečo by sa nepozerala, keď aj tak nevidí? Občas sa podarí osudové stretnutie, pri ceste okolo sveta s palcom hore. A kto tam bude čakať? Zablatená princezná, zánovná dôvernica, malá školská víla, mama hľadajúca ženu... alebo rovno Putin. To by bolo. Ráno v diktatúre, obed na šibenici a večer sa budú tvoji najbližší spovedať z neexistujúcich zločinov, lebo xenofóbia je mrcha a závislosť na pestovaní strachu je realita, žiadne prekrútené rozprávky nevhodné pre deti. K tomu samozrejme niečo o vojne na Ukrajine. Slovensky, česky, anglicky, ukrajinsky a rusky. Lebo sa to týka všetkých. Pre niekoho možnosť, ako ukradnúť prvú varnú kanvicu. Pre iných pohrebna služba vlasti. Na východ od východu je smrť a beznádej. Ale s klamstvami.

11. Kapitola: Pokon a zrod

Dostavujem sa do malej miestnosti, kde miestny psychológ, alebo čo to vlastne je, píše na tabuľku slová pokon a zrod. Samozrejme sa ako prvé pýtam, čo je to ten pokon. Divné slovo. Vraj nejaká dohoda, pokojné vyriešenie sporu. Fajn. Nič mi to nedalo. A teraz píše ďalšie slová. In illo tempore. Čo to je? Huncút tvrdí, že máme prebudiť svoju paradoxnú desiatu múzu a máme na to prísť samostatne.

Mám záujem? Nemám záujem? Som nezaradený medzi učencov, ale zaradený v tejto miestnosti. Aj ja nejaký názov vymyslím, ale toto vraj treba vyriešiť. V tomto čase netuším, čo to je, ale ten psychológ mi tleska. Vraj som to uhádol. In illo tempore je v tomto čase. Ja som vtedy nežil, keď bola latina bežne používaná. Určite by ma označili za nepriateľa Ríma. Všetky tie príslovia, porekadlá a múdrosti, všetko to podivné čtení, mi nedáva veľa. Aj keď som uhádol.

Psychológ si vyberá peňaženku. Ukladá si mince. Siedmu hádže do jukeboxu. Asi mu došli žetóny. Zmena programu? Namiesto sedenia bude párty? Alebo si

máme zobrať plyšové vankúše a rozprúdiť vankúšovú vojnu? Spúšťa sa hudba, ale nie moderná. Akási história elektronickej hudby, keď nikto nepočul o Prodigy či Chemical Brothers. Neprijemné, pískajúce zvuky, nikomu nezlepšujú náladu. A to zase niečo píše v cudzom jazyku. Quo vadis. To poznám. Dvíham ruku a odpovedám, že to znamená kam smeruješ.

Aj sa ma spýta, kam smerujem. Odpovedám úplne jasne a vážne. Za priateľkou a za dcérkou. Tam smerujem. Bude to dlhá cesta, asi tak dlhá ako World War 2, ale dostanem sa tam. Počúva moje vyznania a vidno, že má už veľa skúseností s väzňami. Nie je to žiadna tréma pred prvým príbehom.

Stavia sa jeden z odsúdených a hlasným hlasom hovorí: A kreativitás kézikönyve! Véres szilánkok! Egészséges életmód egyetlen normál oldalon! Nikto mu nerozumie a všetkým je to jedno. Ale pohľad na svet plný ľudí, ktorí musia niečo hovoriť, i keď ich nikto nechce počúvať... to musí byť strašné.

12. Kapitola: Druhá časť stretnutia

Začínam chápať myšlienku tohto stretnutia. Máme sa naučiť normálne odpovedať, diskutovať, nebyť žiadna verbálna či iná hrozba pre ostatných, až pôjdeme na Bláznovo jevišťa mimo tieto chladné steny. Ale čo vlastne sa máme učiť? Jednoduché ahoj, áno, nie a možno? Alebo to, aby sme nezabili človeka, ktorého sa budeme pýtať, či chce k tomu hotdogu kečup alebo horčicu?

Spomínam si, že v tej knižničke bola malá kniha tvorivosti. Ak sa nepletiem, tak aj rusky a ukrajinsky. Mali by sme všetci zapojiť časť svojej tvorivosti, aby sme sa neprezradili, že sme nejakí kriminálnici. Máme sa naučiť byť v pohode, v klude. Ísť do Baru u jednej atmosféry tak ako všetci ostatní, nechať básne, nie básnenie, pre povolanejších a prijať kompromis. Kompromis medzi slobodou a nádejou, ktorá zomiera posledná. Máme sa naučiť predstierať realitu o trochu lepšiu, aká je. Ale nepreháňať to.

Psychológ dáva rady, ako si vybrať elektrospotrebič. To je niečo úžasné. Naučíme sa to naspamäť a keď vylezieme z basy, tak sa to všetko zmení a bude nám to nanič. Podobne ako astrológia. Naučíme sa, že planéta Pluto pôsobí na blížencov, na gemini. A následne sa zistí, že Pluto nie je planéta a celé je to taká sprostosť, ako recept na lásku. To už logicky nemôže fungovať vždy rovnako, podľa receptu. Alebo áno? Povie sa nejaké zaklínadlo, ukáže sa slnko na dlani, aj s ružami a trními? Alebo sa budeme učiť, že momentálne sa chodí bez rúška a meter za východom z budovy dostaneme pokutu?

Slovo si berie Dežo, prezývaný Toluén. Vraví, že najdôležitejšie sú zelené plameniaky, fialové slnko, žlté mraky a fakt, že minulú zimu, keď bola doba ľadová, hodil sumca do vody a vytiahol pakomára aj s udicou. Ten musí mať zo života i z fantázie dobrý guláš. Super by si pokecal s Rudolfom, prezývaným Sníček. V spleti zmyslov a nezmyslov by sa mohol transformovať na auto, alebo na nádej života.

13. Kapitola: Nedelná chvíľa príšernej poézie

Po psychológovi a Dežovi si berie slovo žena, ktorú každý volá kráľovná. Netuším prečo. Každopádne, teraz je kráľovná poézie. Hovorí o svojich obľúbených knihách. Výber poézie 2012-2013, výber z jej obľúbenej knižnice, Výber poézie z rokov 2017-2023, Výber poézie z roku 2014, Výber poézie z roku 2015 a Výber poézie z roku 2016. Zase v abecednom poradí. To poradie by sa dalo vylepšiť. Každopádne tvrdí, že ženy a verše by mali byť chlpaté. To je

fakt kráľovský pohľad na vec. A či už budú verše chlpaté o nás, o láske či o zvieratách a ľuďoch, je potrebné vidieť všetko v novom svetle, v útrobach duše a v srdci vzdušných slov. Poézia je ako všetko ostatné. Niekedy vzniká vtedy, keď je slnečno, miestami zamračené. Alebo keď sú aliterácie a paródie zaujímavejšie ako ohromné diela.

Vytrhávam si z karisblogku papier a niečo tam píšem. Kráľovná si to všíma. Preberie to pohľadom a už sa ma aj pýta, či píšem haikurizmy. Potvrdzujem, ale som zvedavý, ako na to prišla. Vraj ráta riadky a vidí, že tam nesedia slabiky. A navyše to má politický podtón. Takže to bude nejaká zbierka haikurizmov. Pýta sa ma, či tam dávam trilobity, každodenné slovenské logiky, alebo druhý diel Matrixu. A ja neviem, čo jej mám na to povedať.

Berie mi papierik a všíma si, že je to haikurizmus o tajomstve Viktorovho sadu. Na druhú stranu okamžite píše rozuzlenie. Následne píše haikurizmus o tajomstve dámy v ružovom. Nevie, na čo jej to bude. Asi to zase skončí tam, kde všetky straty a vynálezy z posledných dní.

Slovo si berie Anežka. Milé, chudé dievča. Je tu za krádež, rovnako ako ja. Ale zobrala na seba vinu aj za svojho milého. Tak neskutočne dokazený život malého vtáčata. Anežka je tak chudá, že by mohla tancovať s vetrom a to rovno dvakrát a zmestí sa do malej krabice ako skladačka. Každý, kto ju pozná, ju vyzýva, aby žila. Aby sa dostala von čo najskôr a skúsila všetko nanovo. Ale ona si dáva terapiu poéziou a všetky štyri obdobia jej ľudskej duše sú prepojené so zármutkom. Číta svoje minibásne. O smrti, pokazených vzťahoch, o nešťastí a o tom, že sa cíti byť viac ako nahá. Vyzlečená z kože a v poruche bezvedomia nás donúti plakať a rozlámať svoje palety lásky na kusy.

14. Kapitola: Bolia ma ruky

Snílek odchádza. Sám riaditeľ väznice mi hovorí, že budem teraz nejaký čas sám. Vraj je väznica dosť prázdna a chce, aby som sa čo najviac zapojil do písania. Aj pre väznicu je to niečo nové, netypické. Doniesol mi pár vrecúšok s čajom a pár drobností. Pekné od neho. Vlastne si začínam myslieť, že som celebrita. Povedal som mu tú asi najhlúpejšiu vec, čo som mohol. Že ma bolia ruky. Snažil som sa to nejako napraviť, lebo to znie, ako keby som už písať nechcel. Vysvetlil som mu, že som nikdy na takomto stroji nepísal a rýchlo si zvykám, ale niekedy je to trochu náročné pre netrénovaného človeka. Chápe ma.

V takom staroveku by to bolo inak. Ancient Worlds, to boli jednoduché pravidlá. Ak kradneš, prídeš o ruku. Hotovo. Žiadne úvahy, či dostaneš sedem alebo desať rokov. Žiadne spravodlivé súdy, ktoré sa držia pravidiel. Taká tá black and white poetry. Ak je to na trest, bude to na trest. Všetky tie cities plné ľudí, od Babylonu cez Byzanciu po dávnu históriu Slovenska, fungovali na podobných princípoch. Niekde o tom písali knihy, inde len jednoducho sekali.

Som zvedavý, kam sa dostane niekto po mojich stopách. Nie je to žiadne dobrodružstvo v džungli a nie je to na jednotku ani na dvojku, ale čo ak to niekomu zmení život? Ale čo si to hovorím. Jasné, že ak by som mal poriadnu prácu, nekradol by som a nebol by som medzi štyrmi stenami. Teraz môžem rozmýšľať, napísať vlastnú Small book of creativity či Ein kleines Buch der Kreativität a prezentovať to ako zápisky terapeutky. Ale bude to niekto čítať? Kto si nájde popri všetkom, čo je na Youtube, čas na tieto moje riadky? Bojím sa, že nikto. Možno to bude normálny článok v normálnych

novinách, na ktorý sa zabudne. Však v niektorom čísle, napríklad v jedenástke, môže byť takýchto článkov i desať. Julia mi chce pomôcť, ale jej možnosti nie sú nevyčerpatelné a chce pomôcť každému. A hlavne, ak bude na titulke panika počas požiaru, smrteľná taktika nejakého somára z akejsi diktatúry a moje postrehy budú mať rovnakú váhu ako sudoku kalendár na rok 2019, tak potom čo?

Bolia ma ruky. A ja môžem robiť čo? Písať svoje spomienky. Nemôžem písať divadelné hry a potom o tom, prečo ma to baví. Len spomienky. To je moja jediná prikázaná téma. A hlavne, nech je tam láska.

Epilóg

Nieko pri obede povedal, že čas nás mení. Môžeme byť vďaka nemu múdrejší alebo hlúpejší, je to len na nás a na tom, čomu dáme prednosť. Je to múdra veta. Páči sa mi. Teraz mám pocit, že som si ju vypočul neskoro, i keď predsa. Pamätám si, ako som plynul časom. Ako mi vraveli, aby som nespal na rannej porade. Alebo ako som v mladosti sa priveľmi díval na Mesiac a rozmýšľal som, či aj Mesiac môže mať nejaké mesačné dobrodružstvá. Čítal som svoju obľúbenú legendu o troch kameňoch. Znovu a znovu. Prvú aj druhú. Počúval som sny iných ľudí a nič som na to nevravel, len som si to ukladal do hlavy. Doteraz si to pamätám. Sen o zmiešanom tovare. To je aká sprostosť. Alebo sen o dobe kamennej. Tam by mi asi neodsekli ruku, ale prečo by som mal o niečom takom snívať? Prechladnem tam, nebudem si tam mať kde naštudovať životosprávu na dve normostrany a budem mrznúť. K tomu zase tie dve možnosti. Zvíťaziť, alebo zomrieť. Ak zvíťazím, možno ma nejaký šablozubí tiger zožerie zajtra.

Chýba mi humor mojej Laury. Tie jej vedecké vtipy. Príde vedec do baru, príde pointa, smiech a radosť. A teraz myslím len na to, ako sa smiali úplne všetci, vrátane mňa, a to som často pointu pochopil až tak na druhý pokus. Do toho povedala, že urobí stand up po sediačky a všetkých zodvihne zo stoličiek. A dokázala to. Zahlásila Zehn kleine Gedichte a ja som sa smial, aj keď som nevedel, čo to je. Neovládám ani nemčinu, ani tie jej Einsteinove hádanky. A pritom bolo riešenie jednoduché, stačilo dávať pozor a všímať si detaily. Dokázala dať dohromady hlášky ako utekajte, idú voľby, proroctvá času a všetkého od babky demokratky z nedemokratickej krajiny, či dokonca osadníkov z Katanu, ktorí z nejakého dôvodu ovládali staroveké civilizácie. Tie, ktoré aspoň výnimočne neoddeľujú ruky od tela.

Na Lauru nezabudnem nikdy. Keď dostala Covid a niekto do nej hustil najčastejšie klamstvá o Covid-19, tak ho uzemnila zahmlenou poéziou. Ja by som to možno dokázal s knihou Timepunk, to je fakt hrubá kniha, ale ona dokázala toho somára uzemniť básničkami! Dokázala by to, aj keby mala pri sebe šachové minimum či nečitateľnú knihu plnú záhradníkov, kde je jasné, že vrahom je záhradník. Ako poznám Lauru, tam by urobila vraha aj rozprávača príbehu. A môj príbeh je o tom, že Laura je ďaleko, ale stále je v mojom srdci.